

ши се, помислихъ си, затичахъ се, вдигнахъ го, гледамъ го — здраво. Съ тоя кълцокъ ще изпотроша всички яйца въ града, думамъ си, и го дадохъ на мама да го боядиса. Разбירה се, не казахъ нито на братята си, нито на сестритъ си, защото ще ме натиснатъ и ще ми го взематъ. Вие като че не ми вѣрвате, — изгледа Стефанъ тримата си другари, които бѣха надонесли доста яйца въ джебовеѣ си.

— Хайде сега да видимъ твоя кълцокъ! — налетѣха тримата да се чукатъ. — Остана здраво само едно яйце — на Павелъ.

— Дай и тоя пжтъ! — изпъшка съвсемъ ядосанъ Павелъ и посегна да се чука, но тутакси се спрѣ, загледа се въ ржката на Стефана — я дай да видимъ... това е дървено яйце!..

— Не посѣгай! Доброволно ще ти дамъ да го видишъ, но на сила — не! — каза Стефанъ, врътна се настрана, сръчно и незабелязано сложи кълцока въ джоба си, и оттамъ извади друго яйце.

— Дай по-скоро да го видимъ! — наежиха се и тримата.

— На, гледайте, яйце като яйце! — спокойно протегна ржка Стефанъ.

— Обзалагамъ се, че е дървено! — каза разпалено Пенчо.

— Дай да го чукнемъ въ камъка! — предложи Гошо.

— Ако е дървено, ще дадешъ на всички ни толкова яйца, колкото ни изтроши! — каза Павелъ.

— Ами ако не е дървено? — попита заплашително Стефанъ.

— Ако не е дървено, — оплете се Павелъ, ядоса се и замахна съ всичка сила... на ти тебе... .

И той удари яйцето на Стефана. То се сплеска върху дланята му, прѣсна жълтъка по дрехитъ му, потече и оцапа обувката му.

Павелъ побѣгна. Стефанъ пламна отъ ядъ. Извъртъ се и хвърли съ ровкото яйце по Павла. Олучи го право въ тила. Потече жълтъкътъ навътре по гърба.

— Чакай, стой да те изчистя! — извика приятелски Стефанъ.

Спрѣ се Павелъ. Залетѣ се при него Стефанъ, извади носната си кърпа, хубаво го изтри.

— Прощавай, Павле! — наистина другото яйце бѣше дървено. Искахъ само да се пошегувамъ. А ти защо разплеска яйцето, та ми изцапа новитъ дрехи? Баща ми не е богатъ, да ми купува всѣки день нови, — каза Стефанъ.

— Прощавай и ти, ама какъ да се не ядосвамъ, като изтроши всичкитъ ни яйца!

— Хайде да ги изедемъ за наше здраве! — предложи Пенчо.

— Чакайте да отида и азъ да донеса отъ кжщи още! — каза Стефанъ, затича до кжщи, надонесе яйца. Седнаха четиримата другари на камънитъ край стобора на Павлови, па бързо и весело забѣлиха червенитъ великденски яйца.

Т. Хармамджиевъ

